

dom i mål C-82/98 P: Max Kögler, före detta tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas domstol, Konz (Tyskland) (ombud: advokaten T. Balthes, Trier, delgivningsadress: advokatbyrån R. Weber, 3, rue de la Loge, Luxemburg), angående överklagande av beslut meddelat den 20 januari 1998 av förstainstansrätten (tredje avdelningen) i mål T-160/96, Kögler mot domstolen (REGP 1998, s. I-A-15 och s. II-35), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut, i vilket de andra parterna är Europeiska gemenskapernas domstol (ombud: T. Millett) och Europeiska unionens råd (ombud: M. Bauer och D. Canga Fano). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Överklagandet ogillas.
- 2) Max Kögler skall ersätta rättegångskostnaderna.
- 3) Europeiska unionens råd skall bära sin rättegångskostnad.

(¹) EGT C 209, 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 25 maj 2000

i mål C-307/98: Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Belgien (¹)

(”Fördragsbrott — Direktiv 76/160/EEG — Kvaliteten på badvatten”)

(2000/C 247/04)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

Domstolen, femte avdelningen (avdelningsordföranden D. A. O. Edward samt domarna J. C. Moitinho de Almeida, referent, C. Gulmann, J.-P. Puissochet och M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau), har den 25 maj 2000 avkunnat dom i mål C-307/98: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: F. de Sousa Fialho och O. Couvert-Castéra) mot Konungariket Belgien (ombud: inledningsvis J. Devadder, därefter Y. Houyet), angående en talan om fastställelse av att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4 i rådets direktiv 76/160/EEG

av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten (EGT L 31, 1976, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 3) och artikel 189 tredje stycket i EG-fördraget (nu artikel 249 tredje stycket EG) genom att inte vidta de åtgärder som är nödvändiga för att kvaliteten på badvattnet skall överensstamma med de gränsvärden som har fastställts i enlighet med artikel 3 i direktivet inom tio år efter anmälan av direktivet. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4.1 i rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten
 - genom att utan giltigt skäl utesluta flera badplatser vid inre vatten från tillämpningsområdet för nämnda direktiv, och
 - genom att inte vidta de åtgärder som är nödvändiga för att kvaliteten på badvattnet skall överensstamma med de gränsvärden som har fastställts i enlighet med artikel 3 i direktivet, inom tio år efter det att direktivet anmälades, och genom att inte uppnå de resultat som krävs enligt direktivet.
- 2) Talan ogillas i övrigt.
- 3) Konungariket Belgien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 299, 26.9.1998.

DOMSTOLENS DOM

(andra avdelningen)

av den 25 maj 2000

i mål C-359/98 P: Ca' Pasta Srl mot Europeiska gemenskapernas kommission (¹)

(Överklagande — Förordning (EEG) nr 4028/86 — Finansiellt gemenskapsstöd — Förfarande som avser att stödet skall upphöra — Innehållande av det ursprungligen beviljade stödet — Rättsakt mot vilken talan kan väckas)

(2000/C 247/05)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

Domstolen, andra avdelningen (avdelningsordföranden R. Schintgen samt domarna G. Hirsch och V. Skouris, referent; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitiesekreterare: R. Grass), har den 25 maj 2000 avkunnat dom i mål C-359/98 P: Ca' Pasta

Srl, Padua (Italien) (ombud: advokaterna P. Piva, Venedig, och G. Arendt, Luxemburg, delgivningsadress: advokatbyrån G. Arendt, 7, Val Sainte-Croix, Luxemburg), angående överklagande av beslut meddelat den 16 juli 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (tredje avdelningen) i mål T-274/97, Ca' Pasta mot kommissionen (REG 1998, s. II-2925), i vilket det förs talan om upphävande av detta beslut, i vilket den andra parten är Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: H. van Vliet, biträdd av A. Dal Ferro). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Förstainstansrättens beslut av den 16 juli 1998 i mål T-274/97, Ca' Pasta mot kommissionen, upphävs.
- 2) Det underförstådda beslutet i kommissionens skrivelse av den 4 augusti 1997 till Ca' Pasta Srl, om att gemenskapsstödet tills vidare inte skulle utbetalas, ogiltigförklaras.
- 3) Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

(¹) EGT C 378, 5.12.1998.

DOMSTOLENS DOM

(femte avdelningen)

av den 25 maj 2000

i mål C-424/98: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien (¹)

(”Fördragsbrott — Rätt till bosättning — Direktiven 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG — Villkor avseende tillgångar”)

(2000/C 247/06)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i ”Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt”)

Domstolen, femte avdelningen (avdelningsordföranden D. A. O. Edward, referent, samt domarna L. Sevón, P. J. G. Kapteyn, P. Jann och H. Ragnemalm; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitiesekreterare: R. Grass), har den 25 maj 2000 avkunnat dom i mål C-424/98: Europeiska

gemenskapernas kommission (ombud: först A. Aresu, därefter K. Oldfelt Hjertsonsson) mot Republiken Italien (ombud: professor U. Leanza, biträdd av D. del Gaizo), angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiven 90/364, 90/365 och 93/96,

- genom att kräva att familjemedlemmarna till förmånstagarna enligt rådets direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning (EGT L 180, s. 26; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 58) skall förfoga över tillgångar som med en tredjedel överstiger det minimibelopp som gäller för familjemedlemmarna till förmånstagare enligt rådets direktiv 90/365/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning för anställda och egna företagare som inte längre är yrkesverksamma (EGT L 180, s. 28; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 60),
- genom att begränsa den bevisning som kan framläggas och bland annat föreskriva att vissa handlingar skall ha utfärdats eller styrkts av myndigheten i en annan medlemsstat, samt
- genom att kräva att studerande som är medborgare i andra medlemsstater, och som ansöker om att deras samt deras familjemedlemmars rätt till bosättning i Italien med stöd av rådets direktiv 93/96/EEG av den 29 oktober 1993 om rätt till bosättning för studerande (EGT L 317, s. 59) skall erkännas, skall intyga för de italienska myndigheterna att de förfogar över tillgångar uppgående till ett visst belopp och, vad beträffar hur detta skall ske, genom att inte klart lämna studeranden en möjlighet att välja mellan en förklaring och varje annat likvärdigt sätt, samt genom att inte tillåta att en förklaring används när studeranden åtföljs av familjemedlemmar.

Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 90/364/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning, rådets direktiv 90/365/EEG av den 28 juni 1990 om rätt till bosättning för anställda och egna företagare som inte längre är yrkesverksamma och direktiv 93/96
 - genom att begränsa den bevisning som kan framläggas och bland annat föreskriva att vissa handlingar skall ha utfärdats eller bestyrkts av myndigheten i en annan medlemsstat, samt
 - genom att kräva att studerande, som är medborgare i andra medlemsstater och som ansöker om att deras samt deras familjemedlemmars rätt till bosättning i Italien med stöd av rådets direktiv 93/96/EEG av den 29 oktober 1993 om rätt till bosättning för studerande skall erkännas, skall intyga för de italienska myndigheterna att de förfogar över tillgångar uppgående till ett visst belopp, vidare, vad gäller hur detta skall ske, genom att inte klart låta studeranden välja mellan en förklaring och varje annat likvärdigt sätt, och slutligen, genom att inte tillåta att en förklaring används när studeranden åtföljs av sina familjemedlemmar.